

D ů v o d y:

Pokud se týče právního posouzení věci, jest jádrem sporu otázka, zda směnku bylo lze považovati co do podstatné náležitosti udání směnečníka (§ 3 čís. 6 sm. zák.) za biancosměnku čili nic. Zjištěno bylo, že před dovolatelovým podpisem byla na místě určeném pro uvedení směnečníka vytištěna jen slova: »Pharmacia Orion, X., U divadla«. Dovolatel jest na omylu, domnívaje se, že tím bylo vyhověno formální náležitosti udání směnečníka, poněvadž prý slova »Pharmacia Orion« jsou nepochybně jménem, pod nímž může býti vedena lékárna. Z názvu »Pharmacia Orion«, bylo by lze souditi na akciovou společnost. Tu však dovolatel přezírá, že podle zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. z. z roku 1907 lze udělit koncesované lékárny zásadně jen fysickým osobám, nikoli společnosti (srovnej rozhodnutí bývalého správního soudu ve Vídni sb. Budwinského čís. 12.019 z roku 1918). Vzhledem k tomu nelze v uvedeném označení spatřovati nic jiného než pouhé označení závodu (čl. 16, druhý odstavec obch. zák.), nikoli však jméno nebo firmu osoby, která má platiti, a jen takový údaj by vyhovoval předpisu § 3 čís. 6 směn. zák., při čemž ovšem lze přisvědčiti dovolateli, že takto udaná osoba skutečně existovati ani nemusí. Nehledě však k tomu, připustil dovolatel, že se chtěl zavázati jako příjemce, a byl proto výstavce oprávněn, považovati razítkový výtisk jen za označení podniku dovolatelova. Poněvadž však takové označení nestačilo k udání směnečníka, byl výstavce dále oprávněn, doplniti tento nedostatečný údaj tak, jak se stalo. Toto právo přešlo na žalobce jako nabyvatele směnky (srovnej rozh. n. s. sb. čís. 5812). Nelze proto tvrditi, že směnka byla doplněna proti úmluvě nebo že byla zfalšována. Pokud se týče dovolatele jako příjemce směnky, nebylo zapotřebí protestu (§ 40 sm. zák.), a jest proto přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že naznačené doplnění směnky se mohlo státi i po protestu (srv. rozh. sb. n. s. čís. 4416). Dovolatelův názor, že doplnění podstatné náležitosti směnky po protestu jest nepřípustné i tehdy, bylo-li k zachování směnečného práva byt i jen proti jedné z osob směnečně zavázaných třeba protestu, nemá opory ani v zákoně ani v nauce ani v judikatuře.

Čís. 13048.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n.).

Nájemnice, která pronajímá jednotlivé pokoje bytu podnájemníkům a vaří pro ně stravu, nevykonává v bytě »povolání« ve smyslu čl. I § 4 (2) zák.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, Rv I 2097/33.)

Proti soudní výpovědi z bytu, v níž bylo uváděno, že nájemnice obývá jako soukromnice byt o šesti pokojích, namítla nájemnice, že neobývá byt jako soukromnice, nýbrž že dává jednotlivé pokoje do podnájmu a že pro podnájemníky vaří stravu. **P r o c e s n í s o u d p r v é**

stolice ponechal výpověď v platnosti, neshledav v tvrzené činnosti žalované »povolání« ve smyslu čl. I § 4 (2) zák. čís. 210/1931. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud právě stolice vycházel z názoru, že »výdělečná činnost« a »povolání« jsou dva různé pojmy, povolání že jest pojmem užším, výdělečná činnost pojmem širším, žalovaná že však jest jen výdělečně činná. Tento výklad jest správný. »Povoláním« rozumí se výdělečná činnost, jež jest závislá na určité kvalifikaci, není-li tomu tak (na př. při nádeníku) jest přece činnost provázena intenzivním pracovním výkonem. O tom však nelze mluvit při pronajímání světnic, tím méně, ana nebyla žádná výdělečná činnost ohlášena u živnostenského úřadu, jak první soud bezvadně zjistil. Zákon sám rozlišoval mezi výdělečnou činností a povoláním. V § 9 zákona o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. mluví se o místnostech užívaných k výdělečné činnosti. V § 2 zákona ze dne 30. března 1933, čís. 54 sb. z. a n. mluví se opět o výkonu jakéhokoliv povolání, při čemž se myslí zřejmě na lékaře, badatele, spisovatele a pod. Povolání předpokládá zpravidla určité vzdělání a kvalifikaci, při nejmenším pronikavý pracovní výkon spojený s výdělečnou činností. K tomu ještě přistupuje, že byt, o něžž tu jde, byl předchůdci žalované, najmě jejím zesnulým otcem, pronajímán jen k bydlení, jak sama udává. Nemůže se proto žalovaná odvolávat na to, že najala byt k výkonu povolání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Rozhodnutí sporu závisí na tom, zda nižší soudy správně vyložily pojem »jakéhokoli povolání«, vyskytující se v čl. I § 4 (2) zákona ze dne 19. prosince 1931 čís. 210 sb. z. a n. V tomto odstavci se vyslovuje, že se ustanovení odst. (1) čís. 1 a 2 netýkají bytů, kterých se do dne 24. prosince 1931 užívalo a do dne 31. prosince 1932 bude užívatí zcela nebo z části k výkonu jakéhokoli povolání. Nižší soudy správně vyložily, že zaměstnání žalované není »povoláním«, a odkazuje se dovolatelka ve směru tom ke správným, stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného rozsudku, jež dovolací soud schvaluje. Podle toho, co bylo nižšími soudy zjištěno, vyživuje se žalovaná tím, že pronajímá jednotlivé pokoje svého bytu podnájemníkům a že pro ně vaří stravu. I když se spojí obojí tato činnost, podpronájem pokojů a vyvažování omezené na podnájemníky žalované, jde jen o »výdělečnou činnost«, nikoli o výkon nějakého »povolání«. Nižší soudy posoudily tudíž věc správně po stránce právní, uznavše výpověď danou žalované dne 3. dubna k termínu červencovému 1933 za účinnou, a právem proto nepřipustily nabízené důkazy o nerozhodných skutečnostech, zejména o tom, že jediným zdrojem výživy žalované bylo od dávných let pronájem pokojů podnájemníkům a jich stravování, že nikdy jinou práci nekonala, ničemu jinému se nenaučila, že jen pro domácnost byla vychována, a že ve svém stáří není s to, aby jiné povolání vykonávala.